

1. Elementy konstrukcyjne wyroku sądu polubownego określa art. 708 § 1 k.p.c., będący przepisem bezwzględnie obowiązującym. Do elementów tych należy m.in. rozstrzygnięcie o żądaniach stron (art. 708 § 1 pkt 4 k.p.c.). W konsekwencji przyjąć trzeba, że każde orzeczenie sądu polubownego zawierające wskazane elementy, w tym rozstrzygające o żądaniach stron, stanowi wyrok sądu polubownego w rozumieniu przepisów księgi trzeciej k.p.c., niezależnie od formy nadanej mu przez sąd polubowny.

2. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że o rodzaju środka odwoławczego powinien decydować przedmiot rozstrzygnięcia, a nie postać, jaką sąd nadał wydanemu orzeczeniu. (...) Pogląd ten odnosi się również do orzeczeń sądu polubownego.

**Postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 17 maja 2006 r.
I CSK 104/05**

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSN Stanisław Dąbrowski

w sprawie ze skargi "T. D. P." Spółki z o.o. z siedzibą w W. i "D. P. II Ltd." Spółki z o.o. w W. przeciwko "H. C. Ltd" Spółce z o.o. z siedzibą w Ł. o uchylenie postanowienia sądu polubownego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2006 r., skargi kasacyjnej skarżących od postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 7 marca 2005 r.,

uchyła zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 3 marca 2004 r.

Uzasadnienie

Dnia 21 grudnia 2001 r. Sąd Arbitrażowy przy Krajowej Izbie Gospodarczej wydał postanowienie o sprostowaniu wyroku tego Sądu z dnia 26 czerwca 2001 r. w ten sposób, że zamiast zasądzonej kwoty 4.195.742,07 zł wpisał kwotę 14.069.149,61 zł. Postanowienie o sprostowaniu zostało zaskarżone przez T. D. P. sp. z o.o. w W. i D. P. II Ltd sp. z o.o. w W. skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego. Postanowieniem z dnia 3 marca 2004 r. Sąd Okręgowy w W. skargę tę odrzucił, uznając ją za niedopuszczalną.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2005 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie na wskazane postanowienie Sądu Okręgowego. Sąd drugiej instancji przyjął, że orzeczenie zaskarżone skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego nie jest w istocie wyrokiem sądu polubownego, gdyż nie może być uznane za orzeczenie co do istoty. W konsekwencji, nie podlega ono zaskarżeniu skargą przewidzianą w art. 712 k.p.c.

W skardze kasacyjnej skarżący T. D. P. sp. z o.o. w W. i D. P. II Ltd sp. z o.o. w W. zarzucili w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenie art. 712 § 1, art. 199 § 1 pkt 4 i art. 350 § 1 k.p.c., wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i postanowienia Sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 712 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. Nr 17, poz. 1478), skarga w nim przewidziana przysługuje od wyroków sądu polubownego. **Elementy konstrukcyjne wyroku sądu polubownego określa art. 708 § 1 k.p.c., będący przepisem bezwzględnie obowiązującym. Do elementów tych należy m.in. rozstrzygnięcie o żądaniach stron (art. 708 § 1 pkt 4 k.p.c.). W konsekwencji przyjęć trzeba, że każde orzeczenie sądu polubownego zawierające wskazane elementy, w tym rozstrzygające o żądaniach stron, stanowi wyrok sądu polubownego w rozumieniu przepisów księgi trzeciej k.p.c., niezależnie od formy nadanej mu przez sąd polubowny.** W zaskarżonym postanowieniu z dnia 21 grudnia 2001 r. Sąd Arbitrażowy zawarł następującą sentencję: „postanawia sprostować pkt 2a sentencji wyroku z dnia 26 czerwca 2001 r. w ten sposób, że w miejsce kwoty 4.195.742,07

zł wpisać kwotę 14.069.149,61 zł”. Analiza przytoczonego sformułowania, a przede wszystkim uzasadnienia orzeczenia, w którym dokonano nowych obliczeń będących podstawą rozstrzygnięcia, prowadzi do wniosku, że w istocie Sąd Arbitrażowy ponownie, w sposób odmienny rozstrzygnął o żądaniach stron. W żadnym wypadku nie można przyjąć, że chodziło jedynie o zwykłą omyłkę rachunkową powstałą przy zliczaniu wysokości poszczególnych pozycji składających się na dochodzone roszczenie, a zatem o zwyczajny błąd popełniony w działaniach rachunkowych. Innymi słowy, w omawianym wypadku mamy do czynienia z merytorycznym, a nie wyłącznie proceduralnym orzeczeniem Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej.

Zaznaczyć należy, że **Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że o rodzaju środka odwoławczego powinien decydować przedmiot rozstrzygnięcia, a nie postać, jaką sąd nadał wydanemu orzeczeniu** (m.in. uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 1972, III CZP 27/71, OSNCP 1973, nr 1, poz. 1). **Pogląd ten odnosi się również do orzeczeń sądu polubownego.**

Wszystko to prowadzi do wniosku, że orzeczenie z dnia 21 grudnia 2001 r. należy zakwalifikować jako wyrok sądu polubownego. Omawiane orzeczenie Sądu Arbitrażowego podlega zatem zaskarżeniu skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego przewidzianą w art. 712 k.p.c.

Z podanych względów, na podstawie art. 13 § 2 w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Źródło: Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego